

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1174/2018
25.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела оштећење туђих права из члана 220. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К 933/17 од 15.11.2017. године и Вишег суда у Нишу Кж1 139/18 од 24.04.2018. године, на седници већа одржаној 25.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К 933/17 од 15.11.2017. године и Вишег суда у Нишу Кж1 139/18 од 24.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 1К 933/17 од 15.11.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела оштећење туђих права из члана 220. став 2. КЗ, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити, уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело и ако у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде не исплати приватном тужиоцу-оштећеном ББ, износ од 80.000,00 динара, на име главног дуга, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од 30.05.2012. године до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 126.700,00 динара, сходно пресуди Основног суда у Нишу 33П 8299/10 од 30.05.2012. године и решењу о извршењу БИ 3260/13 од 15.04.2013. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и да плати таксе за тужбу и пресуду у износу од 1.960,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да приватном тужиоцу ББ, на име нужних трошкова кривичног поступка, плати износ од 263.250,00 динара, све у року од 15

дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 139/18 од 24.04.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, а пресуда Основног суда у Нишу 1К 933/17 од 15.11.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Митић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је нижестепени суд осудио окривљеног на испуњење имовинскоправног захтева у износу од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 30.05.2012. године, иако приватни тужилац није током кривичног поступка истакао имовинскоправни захтев, већ је изјавио да ће такав захтев остварити у посебном поступку, па бранилац сматра да је суд поступајући на тај начин, повредио закон.

Изнетим наводима, иако формално не означава, по налажењу овог суда, бранилац суштински указује да је суд одлуком о имовинскоправном захтеву повредио закон, тј. указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 441. став 3. ЗКП је прописано да се одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлука о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Изреком побијане првостепене пресуде Основног суда у Нишу, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, окривљени је оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 220. став 2. КЗ, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново

кривично дело и ако окривљени у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, не исплати приватном тужиоцу оштећеном ББ, износ од 80.000,00 динара на име главног дуга са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од 30.05.2012. године до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 126.700,00 динара, сходно пресуди Основног суда у Нишу 33П 8299/10 од 30.05.2012. године и решењу о извршењу БИ 3260/13 од 15.04.2013. године.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, како према изреци правноснажне пресуде, суд није уопште одлучивао о имовинскоправном захтеву, то у конкретном случају није ни могло доћи до повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП. У вези тога, поменути износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.05.2012. године, односи се на испуњење одређене обавезе, која је у условној осуди сходно члану 65. став 2. КЗ одређена окривљеном, уз обавезан услов да исти за време проверавања не изврши ново кривично дело- а не на досуђени имовинскоправни захтев, како то бранилац неосновано истиче у поднетом захтеву.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује да је побијаним правноснажним пресудама, учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић